

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Jany Jurečkové a JUDr., Ph.Dr. Štěpán Výborný v právní věci

žalobce: **STRABAG a.s.**, IČO 60838744
sídlem Na Bělidle 198/21, Praha 5
zastoupeného daňovým poradcem Ing. Radkem Lančíkem
sídlem Divadelní 4, Brno

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 11. 2015, č.j. 37008/15/5300-21444-711681

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Společnost Dálniční stavby Praha, a.s., IČ 40614948, sídlem Na Bělidle 198/21, Praha 5 (dále jen „původní žalobce“) se žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 11. 2015, č.j. 37008/15/5300-21444-711681, kterým bylo změněno rozhodnutí Specializovaného finančního úřadu ze dne 23. 3. 2015, č.j. 59073/15/400-50711-109964, tak, že částka

předepsaného úroku se mění z 2 570 623 Kč na částku 2 327 991 Kč; v ostatním zůstalo rozhodnutí beze změny.

Původní žalobce v žalobě nejprve podrobně popsal průběh předcházejícího daňového řízení. Dne 31. 7. 2013 původní žalobce vystavil fakturu pro Ředitelství silnic a dálnic ČR č. 1392900038 na částku 304 080 964,43 Kč bez DPH a DPH ve výši 63 857 002,53 Kč. Na základě tohoto daňového dokladu přiznal DPH za zdaňovací období červenec 2013. Metrostav a.s. jako účastník SDRUŽENÍ 512 Porr a.s. vystavil pro původního žalobce dne 31. 7. 2013 fakturu č. 41350106 na 31 951 239,88 Kč bez DPH a DPH ve výši 6 709 760,37 Kč. Dne 31. 7. 2013 vystavil další účastník tohoto sdružení pro původního žalobce fakturu č. 8400093 na částku 131 551 809,96 Kč bez DPH a DPH ve výši 27 625 880,09 Kč. Z těchto dvou daňových dokladů si původní žalobce uplatnil nárok na odpočet DPH za zdaňovací období červenec 2013. Další účastník sdružení vystavil pro původního žalobce dne 9. 8. 2013 fakturu č. 8041002086 na částku 116 914 036,88 Kč bez DPH a DPH 24 551 947,74 Kč. Z tohoto daňového dokladu si původní žalobce uplatnil nárok na odpočet DPH za zdaňovací období srpen 2013. Dne 28. 8. 2014 byla správci daně doručena dvě dodatečná daňová přiznání k DPH. První za zdaňovací období červenec 2013, ve kterém původní žalobce vykázal nadměrný odpočet ve výši 29 521 362 Kč, a druhé za zdaňovací období srpen 2013, ve kterém vykázal původní žalobce daňovou povinnost ve výši 24 551 948 Kč. Tato dodatečná daňová přiznání podal původní žalobce jako určený účastník sdružení z důvodu opravných daňových dokladů, resp. storno dokladů vztahujících se k výše uvedeným fakturám. Na základě dodatečných daňových přiznání byla daň za jednotlivá zdaňovací období konkludentně doměřena ke dni 30. 9. 2014. Na základě poslední známé daňové povinnosti podal původní žalobce dne 3. 9. 2014 žádost o vrácení přeplatku ve výši 29 521 362,07 Kč. Správce daně žádosti o vrácení přeplatku vyhověl, neboť ke dni zpracování žádosti o vrácení přeplatku byl na osobním daňovém účtu původního žalobce evidován vratitelný přeplatek. Dále správce daně vydal platební výměr na úrok z prodlení, proti kterému podal původní žalobce odvolání, o němž bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím.

Původní žalobce namítl nezákonnost postupu správních orgánů, který spatřuje ve skutečnosti, že postupovaly při posuzování každého zdaňovacího období, červenec 2013 a srpen 2013, zvlášť.

Správní orgány postupovaly v daňovém řízení podle gramatického výkladu ustanovení daňového řádu, který je však podle názoru původního žalobce v rozporu se smyslem a účelem daňového řádu. V daném případě je smyslem a účelem daňového řádu úročit dlužnou daň za dobu dluhu. Vycházet však jen z doby dluhu, tedy od okamžiku původní splatnosti do okamžiku zaplacení, jak to činí žalovaný, by bylo příliš formalistickým výkladem daňového řádu a popíralo by smysl a účel daňového řádu, tj. úročit dluh vůči státnímu rozpočtu. Žalobce v této souvislosti odkázal na judikaturu Ústavního a Nejvyššího správního soudu, zabývající způsoby výkladu právní normy.

Jestliže vztah původního žalobce vůči státnímu rozpočtu má být dán rozdílem mezi hodnotou přeplatku a nedoplatku, tj. má představovat jen dluh vůči státu, a jestliže nedoplatek na DPH za srpen 2013 nevznikl zpětně k původnímu datu splatnosti, ale vznikl později a za dobu od původní splatnosti až do dne platby (do dne vzniku přeplatku) se počítají úroky z prodlení, pak pro posouzení spravedlivosti řízení nelze pominout, že přeplatek na

DPH vznikl za červenec 2013, tedy v období dřívějším, než je období srpna 2013, kdy vznikl nedoplatek. Výklad, že bez ohledu na vznik přeplatku za období dřívější, se vždy počítají úroky z prodlení u nedoplatku vzniklého za období pozdější, by byl v rozporu s principem spravedlnosti. Takový výklad je v přímém rozporu se základním principem přiměřenosti a správného a spravedlivého zdanění, neboť dochází k uvalení úroků z prodlení i v případě, kdy státní rozpočet není krácen, a dokonce v dané chvíli disponuje větším množstvím peněžních prostředků, než byl původní žalobce povinen do státního rozpočtu zaplatit. Na stanovení úroků z prodlení je nutno aplikovat zásadu uvedenou v ust. § 2 odst. 2 daňového řádu, tj. že cílem správy daní je správné zjištění a stanovení daní.

Dle původního žalobce proto bylo namístě zvolit takový výklad ust. § 252 daňového řádu, aby úroky z prodlení z nedoplatku na DPH za srpen 2013 nebyly předepisovány, pokud za předcházející měsíc červenec vznikl přeplatek na DPH. Tento výklad je v souladu se zásadou proporcionality a zásadou minimalizace zásahu veřejné moci do právní sféry jednotlivce (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2010, č.j. 1 Afs 71/2010-136).

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě předně plně odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí o odvolání ze dne 4. 11. 2015 č.j. 137008/15/5300-21444-711681, ve znění rozhodnutí o opravě zřejmých nesprávností č.j. 44743/15/5300-21444-711681, neboť argumentace původního žalobce je shodná s námitkou uplatněnou v rámci podaného odvolání.

Žalovaný dále uvedl, že v daném případě byly splněny podmínky pro vznik úroku z prodlení ve smyslu ust. § 252 daňového řádu a prvostupňový správce daně postupoval správně, když vydal platební výměr na úrok z prodlení od data původní splatnosti daně z přidané hodnoty po den dodatečně přiznané daňové povinnosti. Pokud je stanoven náhradní termín splatnosti daně, pak vzniká úrok z prodlení počínaje pátým pracovním dnem následujícím po původním dni její splatnosti. Pokud tedy původní žalobce podal dodatečné daňové přiznání na daň vyšší, účinky takového podání v tomto případě nastaly ke dni 30. 9. 2014, tzn., tímto dnem vznikl samotný nedoplatek. Prvostupňový správce daně tak dle práva de lege lata při předpisu úroku z prodlení neměl na výběr, neboť byl vázán právními předpisy České republiky. Svoji daňovou povinnost původní žalobce za tato zdaňovací období v plné výši neuhradil v zákonné lhůtě a dostal se ohledně částky plynoucí z dodatečného daňového přiznání do prodlení.

Žalovaný konstatoval, že není možné přistoupit na výklad právní normy tak, jak ho požaduje původní žalobce. V daném případě bylo postupováno v souladu s platnou právní úpravou a vzhledem k jasné právní úpravě nemusel správce daně ani žalovaný přistupovat k výkladu pomocí analogie. V rámci odůvodnění napadených rozhodnutí se žalovaný vyjádřil mimo jiné i k principům vzniku přeplatku a nedoplatku (body 23 a 24 napadeného rozhodnutí). Žalovaný zdůraznil, že přeplatek na dani nevzniká ex tunc, nýbrž ex nunc, v důsledku čehož nemohlo v době původní splatnosti daně za toto zdaňovací období být na osobním daňovém účtu dostatek finančních prostředků plynoucích z přeplatku vzniknuvšího až k 30. 9. 2014. Nejen přeplatek, ale také nedoplatek na dani vznikl v předmětné věci ke dni 30. 9. 2014 (body 30 a 31 napadeného rozhodnutí). Přesvědčení původního žalobce o vzniku přeplatku na DPH za zdaňovací období měsíce července roku 2013 zpětně k datu původní splatnosti daně, nemá v zákonné úpravě oporu. Jestliže původní žalobce vykázal v řádném daňovém přiznání daň nesprávně nižší, nemůže být sankce v podobě úroku z prodlení

považována za sankci neadekvátní, neboť žalobce nedostal své zákonné povinnosti včas tvrdit a odvést svoji správnou daňovou povinnost.

Ze správního spisu vyplývají následující pro rozhodnutí soudu podstatné skutečnosti.

Dne 23. 3. 2015 vydal Specializovaný finanční úřad platební výměr na úrok z prodlení č.j. 69073/15/4000-50711-109964, kterým byl původnímu žalobci předepsán úrok z prodlení z daně z přidané hodnoty za zdaňovací období od 1. 8. 2013 do 31. 8. 2013 ve výši 2 570 623 Kč.

Rozhodnutím Odvolacího finančního ředitelství ze dne 4. 11. 2015, č.j. 37008/15/5300-21444-711681, bylo změněno rozhodnutí Specializovaného finančního úřadu ze dne 23. 3. 2015, č.j. 59073/15/400-50711-109964, tak, že částka předepsaného úroku se mění z 2 570 623 Kč na částku 2 327 991 Kč; v ostatním zůstalo rozhodnutí beze změny. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný mj. uvedl, že původní žalobce byl dle ust. § 135 odst. 2 daňového řádu v daňovém přiznání jednak povinen daň si sám vypočítat a jednak tuto daň vyčíslit, respektive uvést. Prvostupňový správce daně v souladu s ust. § 139 odst. 2 a § 140 odst. 1 a 2 daňového řádu stanovil původnímu žalobci daň. Z výše uvedeného dále vyplývá, že původní žalobce zjistil, že jeho daňová povinnost měla být za zdaňovací období měsíce července roku 2013 nižší a za den zjištění důvodů pro podání dodatečného daňového přiznání uvedl 22. 8. 2014. V souladu s ust. § 141 odst. 1 daňového řádu odvolatel splnil svoji zákonnou povinnost, když podal dodatečné daňové přiznání. Stejně tak původní žalobce postupoval v souladu se zákonem, když zjistil, že jeho daňová povinnost za zdaňovací období měsíce srpna roku 2013 měla být vyšší (za den zjištění důvodu pro podání dodatečného daňového přiznání uvedl rovněž 22. 8. 2014), viz ust. § 141 odst. 2 daňového řádu, a podal dodatečné daňové přiznání. Všechna výše zmíněná dodatečná daňová přiznání byla prvostupňovému správci daně doručena dne 28. 8. 2014. V souladu s ust. § 141 odst. 1 a 2 a § 141 odst. 8 daňového řádu připadla lhůta pro podání dodatečného daňového přiznání a současně také lhůta splatnosti této daně na 30. 9. 2014. K tomuto dni také došlo ke konkludentnímu stanovení daně dle ust. § 144 odst. 1 daňového řádu. Na osobním daňovém účtu původního žalobce tímto dnem vznikl přeplatek v důsledku nižší daňové povinnosti za zdaňovací období měsíce července roku 2013, než byla původně původním žalobcem přiznaná daňová povinnost. Daný postup je čistě v souladu s judikaturou NSS např. ze dne 29. 8. 2007 č.j. 1 Afs 20/2007-55, ze dne 19. 3. 2008 č.j. 2 Afs 120/2007-49. Obdobně se v předmětné věci přistupuje ke dni vzniku nedoplatku, tj. daňový nedoplatek za zdaňovací období měsíce srpna roku 2013 vznikl na osobním daňovém účtu odvolatele taktéž až ke dni 30. 9. 2014. V posuzované věci tak mohlo dojít k započtení daňového přeplatku na daňový nedoplatek až ke dni 30. 9. 2014. Z výše uvedeného tak vyplývá, že odvolatel neuhradil DPH za zdaňovací období měsíce srpna roku 2013 ve správné výši v zákonné lhůtě a dostal se tak ohledně nezaplacené části DPH do prodlení. V návaznosti na to byly splněny podmínky vzniku úroku z prodlení dle ust. § 252 daňového řádu, nutno připomenout, že úrok z prodlení z dodatečně vyměřené daně se předepisuje již ode dne původního dne splatnosti daně. Na základě zákonného vzniku úroku z prodlení byl vydán platební výměr na úrok z prodlení uvedený ve výroku tohoto rozhodnutí.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1, 2 s.ř.s.), přitom vycházel

ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Soud při splnění podmínek podle ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s. o podané žalobě rozhodl, aniž nařizoval ústní jednání.

Podle ust. § 135 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, v rozhodném znění, *daňový subjekt je povinen v řádném daňovém tvrzení sám vyčíslit daň a uvést předepsané údaje, jakož i další okolnosti rozhodné pro vyměření daně.*

Podle ust. § 141 odst. 1 daňového řádu *zjistí-li daňový subjekt, že daň má být vyšší než poslední známá daň, je povinen podat do konce měsíce následujícího po měsíci, ve kterém to zjistil, dodatečné daňové přiznání nebo dodatečné vyúčtování a ve stejné lhůtě rozdílную částku uhradit. Tato povinnost trvá, pokud běží lhůta pro stanovení daně. Poslední známá daň je výsledná daň, jak byla správcem daně dosud pravomocně stanovena v dosavadním průběhu daňového řízení o této dani.*

Podle ust. § 141 odst. 8 daňového řádu *daň dodatečně tvrzená daňovým subjektem je splatná v náhradní lhůtě splatnosti, která je shodná s lhůtou podle odstavce 1 věty první.*

Podle ust. § 153 odst. 1 daňového řádu *nedoplatek je částka daně, která není uhrazena, a uplynul již den splatnosti této daně; nedoplatek je rovněž neuhrazené příslušenství daně, u kterého již uplynul den splatnosti, popřípadě též neuhrazená částka zajištěné daně. Podle odst. 2 téhož ustanovení nedoplatek hradí daňový subjekt jako svůj daňový dluh; tomuto dluhu odpovídá na straně příslušného veřejného rozpočtu splatná daňová pohledávka.*

Podle ust. § 154 odst. 1 daňového řádu *přeplatek je částka, o kterou úhrn plateb a vratek na kreditní straně osobního daňového účtu převyšuje úhrn předpisů a odpisů na debetní straně osobního daňového účtu.*

Podle ust. § 252 odst. 1 daňového řádu *daňový subjekt je v prodlení, neuhradí-li splatnou daň nejpozději v den její splatnosti.*

Podle ust. § 252 odst. 2 daňového řádu *daňovému subjektu vzniká povinnost uhradit úrok z prodlení za každý den prodlení, počínaje pátým pracovním dnem následujícím po dni splatnosti až do dne platby včetně. Výše úroku z prodlení odpovídá ročně výši repo sazby stanovené Českou národní bankou, zvýšené o 14 procentních bodů, platné pro první den příslušného kalendářního pololetí. Úrok z prodlení se uplatní nejdéle za 5 let prodlení. Pokud je pro daň stanoven náhradní den splatnosti, běží úrok z prodlení počínaje pátým pracovním dnem následujícím po původním dni její splatnosti.*

Podle ust. § 252 odst. 3 daňového řádu *úrok z prodlení je splatný dnem, ve kterém jsou splněny zákonné podmínky pro jeho vznik, a na osobním daňovém účtu se předepisuje nejpozději do desátého dne po skončení měsíce následujícího po měsíci, ve kterém uplynul den jeho splatnosti. Před tímto dnem se předepíše na osobním daňovém účtu zejména v případě, že je nedoplatek, ze kterého vzniká úrok z prodlení, vymáhán, nebo pokud byl tento úrok uhrazen, nebo pro zjištění vratitelnosti přeplatku.*

Podle ust. § 252 odst. 6 daňového řádu *správce daně může daňový subjekt vyrozumět o předpisu úroku z prodlení platebním výměrem kdykoliv, vyžaduje-li to stav osobního daňového účtu daňového subjektu.*

Žalobce v žalobě namítá nezákonnost předepsání úroků z prodlení z nedoplatku na DPH za srpen 2013 z důvodu existence přeplatku na DPH za červenec 2013. Daná problematika je řešena konstantní judikaturou správních soudů. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2016, č.j. 6 Afs 247/2015-33, byl konstatován rozdílný režim příslušenství daně v případech, kdy vznikl daňový nedoplatek či přeplatek, neboť „*pokud byla podle dodatečného daňového přiznání doměřena daň vyšší, je daňový subjekt v prodlení v rozsahu neuhrazeného doměrku již ode dne původní splatnosti, zatímco v případě, kdy je podle dodatečného daňového přiznání daň nižší, vznikne přeplatek až jejím vyměřením, vznikne přeplatek až jejím vyměřením, tj. v případě dodatečných daňových přiznání je třeba mít za to, že daň je vyměřena k poslednímu dni lhůty pro podání dodatečného daňového přiznání a bylo-li toto podáno opožděně, den, kdy došlo správci daně (§ 141 a § 144 daňového řádu)*“.

Dále soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správní soudu ze dne 27. 9. 2007, č.j. 2 Afs 150/2006-55, zabývající se i ústavní rovinou problému odlišného posouzení důsledků dodatečného daňového přiznání na daň nižší a na daň vyšší, byť předmětem hodnocení byl vztah penále z nedoplatku a úroku z přeplatku. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl, že „*je nutno vycházet ze skutečnosti, že daňový nedoplatek vzniklý z titulu nesprávně přiznané daňové povinnosti je důsledkem porušení základní povinnosti daňového subjektu. Daň si sám vypočítat a uvést též případné výjimky, osvobození, zvýhodnění, slevy, odpočty a vyčíslit jejich výši (§ 40 odst. 16 ZSDP), to vše ve lhůtách zákonem stanovených. Uložení takové zákonné povinnosti, není-li její obsah pro daňový subjekt nepřiměřeně komplikovaný či jinak, např. ve vztahu ke lhůtám, náročný, je legitimním opatřením státu k tomu, aby zajistil potřebné prostředky pro plnění svých funkcí. Bezchybné splnění této povinnosti lze nepochybně po daňových subjektech oprávněně požadovat (množství podávaných daňových přiznání či hlášení objektivně vylučuje možnost přenést tuto činnost na správce daně), a to i pod případnou sankcí za její nesplnění, bude-li taková sankce přiměřená (k důvodům, proč režim penále aplikovatelný podle právní úpravy účinné do konce roku 2006 má Nejvyšší správní soud za ústavně konformní, viz shora již zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2007, č.j. 2 Afs 159/2005 43, dostupný na www.nssoud.cz). Jestliže tedy daňový subjekt vykáže v řádném daňovém přiznání daň nesprávně nižší (případně daňovou ztrátu vyšší), nelze sankci spojenou s tímto nesplněním zákonné povinnosti (penále počítané ode dne následujícího po dni splatnosti) považovat za neadekvátní zásah do jeho základních práv; obdobně neexistuje důvod, pro který by měl být přeplatek na dani vzniklý z důvodu pochybení vzniklého na straně daňového subjektu, které správce daně nezpůsobil, natož aby je zavinil, v tomto období jakkoli úročen. Za výše popsaného stavu pak Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že popsaný rozdílný režim příslušenství daně v případech, kdy vznikl daňový nedoplatek či přeplatek, není v rozporu s čl. 11 odst. 5 Listiny, podle kterého lze daně a poplatky ukládat jen na základě zákona.*

V rozsudku ze dne 8. 10. 2009, č.j. 7 Afs 81/2009-64, Nejvyšší správní soud uzavřel, že „*přeplatek na dani (zde dani z přidané hodnoty) z titulu dodatečného daňového přiznání na nižší daňovou povinnost (§ 41 odst. 4 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků) vzniká ke dni splatnosti dodatečně vyměřené daně (§ 41 odst. 1 téhož zákona), a to za současného splnění podmínky § 64 odst. 1 citovaného zákona, tj. že k tomuto okamžiku částka plateb převyšuje splatnou daň včetně*

příslušenství daně. Okamžik původního dne splatnosti daně (§ 40 odst. 1 citovaného zákona) je proto nerozhodný“. Ačkoli závěry obsažené v tomto rozsudku byly učiněny za platnosti a účinnosti předchozího zákona o správě daní a poplatků, dopadají i na nyní projednávanou věc.

Městský soud v Praze neshledal důvodnou námitku nesprávného výkladu a aplikace ust. § 252 daňového řádu, a to z důvodu shora uvedených. Namítaný rozpor ve výkladu dotčených zákonných ustanovení byl posouzen a zcela vyřešen shora citovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu, přičemž soud neshledal důvod se od právních závěrů NSS odchýlit.

Správce daně i žalovaný postupovali v souladu se shora citovanými zákonnými ustanoveními, kdy došli k závěru, že pokud původní žalobce v řádném daňovém přiznání tvrdil daň nižší, než měl, je povinen uhradit úrok z prodlení ode dne původní splatnosti až do dne zaplacení. Pokud je vedle nedoplatku evidován i přeplatek na téže dani vzniklý za jiné zdaňovací období, musí být tento přeplatek použit na úhradu nedoplatku, přičemž den platby je den vzniku přeplatku.

Soud taktéž neshledal opodstatněnou námitku porušení zásady přiměřenosti a rozporu s požadavkem na správné a spravedlivé zdanění. Je tomu tak proto, že postup správce daně a žalovaného není v rozporu se zásadami daňového řádu, když nesprávnosti v daňovém přiznání se za rozhodné zdaňovací období dopustil sám původní žalobce a poté, kdy učinil kroky k nápravě, reagoval na ně správce daně způsobem zákona zcela odpovídajícím (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 3. 2008, č.j. 2 Afs 120/2007-49). K tomu soud opětovně odkazuje na shora citované závěry Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 27. 9. 2007, č.j. 2 Afs 150/2006-55, podle kterého je nutno vycházet ze skutečnosti, že daňový nedoplatek vzniklý z titulu nesprávně přiznané daňové povinnosti, je důsledkem porušení základní povinnosti daňového subjektu daň si sám vypočítat a uvést též případné výjimky osvobození, zvýhodnění, slevy, odpočty a vyčíslit jejich výši ve lhůtách zákonem stanovených.

S ohledem na výše uvedené neshledal soud žalobu důvodnou, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 22. ledna 2018

JUDr. Ing. Viera Horčicová v.r.
předsedkyně senátu